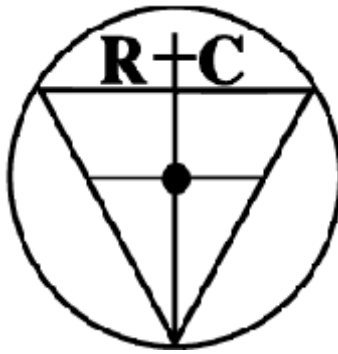

MANIFESTO

Positio Fraternitatis Rosae Crucis

Salutem Punctis Trianguli!

I detta det tredje årtusendets första år, inför Gud över alla varelser och allt liv, har vi, ombud för Rosenkors-brödraskapets högsta Råd, bedömt att tiden är inne att tända den fjärde R+C Facklan, för att synliggöra vår inställning till mänsklighetens nuvarande situation och belysa hoten som vilar tungt över den, men också förhoppningarna som vi lägger i den.

Så är det!

Ad Rosam per Crucem
Ad Crucem per Rosam

MANIFESTO

Positio
Fraternitatis Rosae Crucis

PROLOG

Käre läsare,

I brist på möjligheten att vända oss direkt till dig, gör vi det genom detta Manifest. Vi hoppas att du tar del av det utan förutfattade meningar och att det i dig skall framkalla, om inte annat så en eftertanke. Vår önskan är inte att övertyga dig om det välgrundade i detta *Positio*, men att dela det fritt med dig. Naturligtvis hoppas vi att det skall finna ett gynnsamt gensvar i din själ. I motsatt fall, vädjar vi till din tolerans...

År 1623 satte Rose-Croix upp anslag som var både mystiska och intriganta på Paris' murar. Här följer texten:

”Vi, ombud för Rose-Croix’ Högsta Kollegium, gör synligt och osynligt besök i denna stad genom den Högstes nåd, till vilken de rättfärdigas hjärta vänder sig. Vi visar och undervisar, utan varken böcker eller hjälpmedel, att tala alla sorters språk i länder där vi önskar vara för att dra människorna ur dödens villfarelser.

Om någon av nyfikenhet bara får lust att se oss, då kommer han aldrig i förbindelse med oss, men om viljan förmår honom att verkligen skriva in sig i vårt Broderskaps register, kommer vi, som bedömer tankar, att visa honom våra löftens sanning; till den grad att vi inte sätter ut platsen för vår boning i denna stad, eftersom tankarna fogade till läsarens verkliga vilja kommer att kunna ge oss kännedom om honom, och honom om oss.”

Några år tidigare hade Rose-Croix redan givit sig tillkänna genom att publicera tre för framtiden mycket berömda Manifest: *Fama Fraternitatis*, *Confessio Fraternitatis* och *Christian Rosenkreuz’ Alkemiska Bröllop*, utgivna 1614, 1615 respektive 1616. Vid den tidpunkten framkallade dessa tre Manifest talrika reaktioner, inte bara i intellektuella kretsar, utan också hos politiska och religiösa myndigheter. Mellan 1614 och 1620 publicerades ungefär 400 pamfletter, manuskript och böcker, vissa för att berömma dem, andra för att skriva nedsättande om dem. Hur det än förhåller sig, deras publicering utgjorde en stor historisk händelse,

speciellt i esoterikens värld.

Fama Fraternitatis vänder sig till de politiska och religiösa ledarna, liksom till den tidens vetenskapsmän. Medan den sätter upp en ganska negativ rapport över den allmänna situationen i Europa, avslöjar den existensen av Rosenkors-Orden genom den allegoriska berättelsen om Christian Rosenkreuz (1378-1484), alltifrån den rundresa han gjorde genom världen innan han gav liv åt Rosenkorsbrödrskapet, ända till upptäckten av hans grav. Redan detta Manifest uppfordrar en ”*Universell Reformation*”.

Confessio Fraternitatis fullständigar det första Manifestet, å ena sidan genom att framhålla det nödvändiga för människan och samhället att förnya sig, och å andra sidan genom att visa på att Rosenkors-Broderskapet äger en filosofisk kunskap som medger att åtgärda denna förnyelse. I detta vänder det sig framför allt till sökare som önskar delta i Ordens arbeten och att verka för mänsklighetens bästa. Den profetiska aspekten i denna text oroade i hög grad den tidens lärde.

I *Christian Rosenkreuz' Alkemiska Bröllop* berättas i en stil som är ganska olik de två första Manifesten, om en initiatorisk rundresa som representerar sökandet efter Illumination. Denna rundresa på sju dagar utspelar sig till stor del i ett mystiskt slott där man skall högtidlighålla en kungs och en drottningens bröllop. I symboliska termer relaterar det *Alkemiska Bröllopet* den andliga vandring som leder varje Invigd till att förverkliga föreningen mellan sin själ (bruden) och Gud (brudgummen).

Som samtida historiker, tänkare och filosofer har understrukit, var offentliggörandet av dessa tre Manifest varken oförargligt eller olämpligt. Det skedde vid en tid då Europa genomgick en mycket betydande existentiell kris: det var delat på det politiska planet och slets sönder i konflikter av ekonomiskt intresse; religionskrigen sådde olycka och bedrövelse ända in i familjerna; vetenskapen tog fart och angav redan en materialistisk inriktning; livsvillkoren var miserabla för de flesta människor. Den tidens samhälle var mitt uppe i en omvälvning, men det saknade orienteringspunkter för att utvecklas i det allmänna intressets riktning...

Historien upprepar sig och iscensätter samma händelser, men i en skala som generellt är mer omfattande. Alltså, nästan fyra århundraden efter publiceringen av de tre första Manifesten, konstaterar vi att hela världen, och särskilt Europa, konfronteras med en existentiell kris utan motstycke, och detta, på alla verksamhetsområden: politik, ekonomi, vetenskap, teknologi, religion, moral, konst, etc. Vår planet, det vill säga vårt livs- och evolutionsrum, är dessutom allvarligt hotad, vilket rättfärdigar vikten av en relativt ny vetenskap, nämligen *ekologi*. Dagens mäsklighet mår absolut inte bra. Trofasta mot vår Tradition och mot vårt Ideal, har vi, nutidens Rosenkors-Orden, ansett lämpligt att vittna härom genom detta *Positio*.

Detta *Positio Fraternitatis Rosae Crucis* är inte en essä om världens undergång. Det är på intet sätt apokalyptiskt. Som vi nyss nämnde, är avsikten med det att ge vår ståndpunkt över världens nuvarande tillstånd och att tydliggöra det som förefaller oss oroande för dess framtid. Som våra bröder i det förflutna gjorde redan på sin tid, önskar även vi uppmana till mer humanism och andlighet, då vi är övertygade om att individualismen och materialismen som för närvarande har överhanden i de moderna samhällena inte kan tillföra människorna den lycka de rätteligen strävar efter. Detta *Positio* kommer utan tvivel att förefalla alarmerande för vissa, men ”*ingen är så döv som den som inte vill höra, och ingen är så blind som den som inte vill se*”.

Dagens mäsklighet är både oroad och rådlös. De ofantliga framsteg som den har fullfört på det materiella planet har egentligen inte tillfört den lycka, och tillåter den inte att lugnt se mot framtiden. Krig, svält, epidemier, ekologiska katastrofer, sociala kriser, kränkningar av fundamentala friheter, detta är bara några av de många gissel som talar emot det hopp som människan har för sin framtid. Därför riktar vi detta budskap till den som vill lyssna. Det ligger i linje med det som Rosenkors-Orden på 1600-talet uttryckte genom de tre första Manifesten, men för att förstå det, måste man läsa historiens stora bok med realism och se klart på mäskligheten, detta byggnadsverk sammansatt av män och av kvinnor på väg att utvecklas.

POSITIO R+C

Människan utvecklas genom tiden, liksom för övrigt allt det gör som medverkar i hennes livsmiljö, såväl som universum själv. Det är förvisso ett utmärkande kännetecken hos allt som existerar i den manifesterade världen. Men vi tror att människans evolution inte inskränker sig till hennes tillvaros materiella aspekter, övertygade som vi är att hon äger en själ, det vill säga en andlig dimension. Enligt oss, så är det denna som gör henne till en medveten varelse, med förmågan att reflektera över sitt ursprung och över sitt livsöde. Därför betraktar vi mänsklighetens evolution som ett mål, andligheten som ett medel, och tiden som en framkallare.

Historia är inte lika begriplig genom händelserna som alstrar den eller som den alstrar, som genom banden som förenar dem. För övrigt äger den en mening, vilket de flesta nutida historiker gärna medger. För att förstå den, måste man alltså beakta händelserna, visserligen såsom enstaka beståndsdelar, men också och i synnerhet i egenskap av beståndsdelar av en helhet. Faktiskt tror vi att en handling är verkligt historisk endast i förhållande till helheten som den tillhör. Att plocka historiska händelser ur deras helhet, eller att ur dessa delar göra en sensmoral av historien, utgör ett intellektuellt bedrägeri. Det som tillsynes uppfattas som proximiteter, juxtapositioner, tillfälliga sammanträffanden eller samtidiga förekomster har sålunda inte någonting med slumpen att göra.

Som vi nämnde i Prologen, ser vi en likhet mellan världens nuvarande situation och situationen i Europa på 1600-talet. Det som somliga redan kallar den "*post-moderna eran*" har medfört jämförbara effekter på många områden och har tyvärr framkallat en viss urartning av mänskligheten. Men vi tror att denna urartning bara är tillfällig och att den utmynnar i en individuell och kollektiv pånyttfödelse, på villkor att människorna ger en humanistisk och andlig inriktning åt sin framtid. Om de inte gör det, utsätter de sig faktiskt för ännu mycket allvarligare problem än dem som de ställs inför för närvarande.

Med tanke på vår ontologi anser vi att människan är den mest utvecklade

varelsen av dem som lever på jorden, även om hon ofta betar sig på ett ovärdigt sätt i förhållande till denna ställning. Om hon innehar denna privilegierade belägenhet, så är det därför att hon äger självmedvetande och en fri vilja. Hon kan alltså tänka och inrikta sitt liv genom sina egna val. Vi tror också att varje mänsklig varelse är en elementär cell från en enda och samma kropp, hela mänsklighetens. Med stöd av denna princip består vår uppfattning om humanism i att säga att alla människor borde ha samma rättigheter, förtjäna samma respekt och åtnjuta samma frihet, och detta, oberoende av det land där de är födda och det där de lever.

Beträffande vår uppfattning om andlighet, så är den å ena sidan grundad på övertygelsen att Gud existerar som en Absolut Intelligens som skapat universum och allt som existerar däri och å andra sidan på övertygelsen att människan äger en själ som emanerar från Gud. Ännu bättre, vi tror att Gud manifesterar sig i hela skapelsen genom lagarna som människan måste studera, förstå och respektera för sitt eget bästa. Vi anser att mänskligheten utvecklas mot förståelsen av den Gudomliga Planen och att den är bestämd för att på jorden skapa ett fullkomligt samhälle. Denna andliga humanism kan förefalla utopisk, men vi sällar oss till Platon som förklarade i *Staten*: ”*Utopia är formen för det fullkomliga samhället. Kanske är det omöjligt att förverkliga det på jorden, men det är i det som en vis bör placera alla sina förhoppningar.*”

Under denna period av förändring i historien, förefaller oss mänsklighetens pånyttfödelse mer än någonsin möjlig på grund av medvetandenas sammanstrålning, generaliseringen av de internationella utbytena, utbredningen av tvär-kulturella främjanden, den världsomspännande täckningen av nyheter, liksom tvärvetenskapligheten som numera existerar mellan vetandets olika grenar. Men vi tror att denna pånyttfödelse, som skall ske såväl på det individuella som det kollektiva planet, bara kan göras genom att privilegiera eklekticismen och dess konsekvens: tolerans. Ingen politisk institution, ingen religion, ingen filosofi, ingen vetenskap innehar monopol på sanningen. Men man kan närma sig den genom att sammanföra det ädlaste de har att erbjuda människorna, vilket vill säga att söka enheten genom mångfalden.

Förr eller senare leder tillvarons skiftande öden människan till att fundera över orsaken till sin närvaro på jorden. Detta sökande efter ett rättfärdigande är naturligt, ty det är en viktig del av den mänskliga själen och utgör grunden till dess evolution. De händelser som lägger riktlinjerna för historien rättfärdigar sig för övrigt inte endast därför att de existerar; de förutsätter en orsak som ligger utanför dem. Vi tror att detta existensberättigande innefattar en andlig process som sporrar människan till att fundera över livets mysterier, och därifrån kommer intresset som hon endera dagen kommer att skänka mystiken och ”*sökandet efter sanning*”. Om detta sökande är naturligt, tillfogar vi att människan drivs framåt till hopp och optimism genom en befallning från sin gudomliga natur och genom en biologisk överlevnadsinstinkt. I detta framträder längtan till översinnligheten som ett vitalt krav hos den mänskliga arten.

Ifråga om politiken tror vi att den absolut måste förnyas. Bland det tjugonde århundradets stora modeller har marxism-leninismen och national-socialismen, grundade på förment slutgiltiga sociala postulat, fört till en regression av förnuftet och slutligen till barbari. Den relaterade determinismen till dessa två totalitära idéologier har fatalt stött emot människans behov av självbestämmande, sålunda svikande hennes rätt till frihet och på samma gång skrivande vissa av de mörkaste sidorna i historien. Och historien har diskvalificerat båda, låt oss hoppas för alltid. Vad man än tänker om dem, politiska system grundade på en monologism, det vill säga på en enda tanke, har ofta gemensamt att tvinga på människan ”en frälsningens doktrin” förmodad befria henne ur hennes ofullkomliga tillstånd och höja henne till en ”paradisisk” ställning. De flesta av dem uppmanar för övrigt inte medborgaren att *tänka* efter men att *tro*, vilket faktiskt besläktar dem med ”lekmannareligioner”. Tankeriktningar som Rosenkorsfilosofin är tvärtom inte monologiska, utan dialogiska och pluralistiska. De uppmuntrar med andra ord dialogen med andra och favoriserar mänskliga relationer. Parallellt accepterar de mångfalden av åsikter och skillnaden i beteenden. Sådana riktningar livnär sig alltså av utbyten, interaktioner och även av motsägelser, något som de totalitära idéologierna förbjuder och förvägrar sig. Det är för övrigt av det skälet som

Rosenkorstanken alltid har förkastats av diktaturerna, vilken natur dessa än är av. Alltifrån sin upprinnelse, prisar vårt broderskap rätten att fritt bilda sig sina tankar och att uttrycka dem lika fritt. I detta är Rosenkors-Orden inte nödvändigtvis fritänkare, men alla är fria tänkare.

Återstår enligt vår mening demokratin som bästa form för styre i världen av idag, vilket inte utesluter vissa svagheter. I varje verklig demokrati, grundad på åsiktsfrihet och yttrandefrihet, finner man i allmänhet en mångfald tendenser, såväl bland de styrande som bland de styrda. Tyvärr genererar denna mångfald ofta oenighet, med alla konflikter som resulterar ur den. Det är på detta sätt som de flesta av de demokratiska staterna manifesterar uppdelningar som ständigt och på ett nästan systematiskt sätt ställs emot varandra. Dessa politiska uppdelningar, oftast kretsande runt en majoritet och en opposition, förefaller oss inte längre anpassade för de moderna samhällena och bromsar mänsklighetens förnyelse. Det idealiska i ämnet vore för varje nation att gynna bildandet av en regering som samlar alla tendenser blandade samman, och de mest lämpade personerna att leda Statens affärer. I utvidgad bemärkelse, önskar vi att det en dag existerar en världsomspännande regering som representerar alla nationer, till vilken FN bara är ett embryo.

Ifråga om ekonomin, så tror vi att den är helt och hållet på avdrift. Var och en kan konstatera att den allt mer påverkar människans verksamhet och att den är mer och mer normgivande. I våra dagar tar den formen av mycket inflytelserika strukturerade nätverk, och alltså styrande, vilket utseende de än har. Å andra sidan fungerar ekonomin mer än någonsin utifrån bestämda värden som man önskar kvantifierbara: produktionskostnad, lönsamhetsströskel, uppskattning av vinsten, arbetets varaktighet, etc. Dessa värden är väsentliga för det nuvarande ekonomiska systemet och förser det med medlen att uppnå målen som det strävar mot. Tyvärr är dessa mål fundamentalt materialistiska, emedan baserade på profit och berikande till det yttersta. Det är på detta sätt som man kommit att ställa människan i ekonomins tjänst, då det är ekonomin som borde ställas i människans tjänst.

I våra dagar är alla nationer beroende av en världsekonomi som man kan kalla *totalitär*. Denna ekonomiska totalitarism svarar inte mot hundratals miljoner människors mest elementära behov, medan penningmängderna aldrig varit så kolossala på världsplanet. Detta betyder att rikedomarna producerade av människorna bara gagnar en minoritet av dem, vilket vi beklagar. Vi konstaterar att skillnaden mellan de rikaste länderna och de fattigaste inte upphör att växa. Man kan se samma fenomen i varje land mellan de mest utblottade och de mest gynnade. Vi tror att det är på detta sätt därför att ekonomin blivit alltför spekulativ och att den underhåller marknader och intressen som är mer teoretiska än reella.

Solk klart kommer ekonomin inte att fylla sin roll förrän den sätts i alla människors tjänst. Detta förutsätter att man kommer så långt att man uppskattar pengar för vad de skall vara, nämligen ett bytesmedel och en energi ämnad att förskaffa var och en det som han är i behov av för att leva lycklig på det materiella planet. I detta är vi övertygade om att människan inte är ämnad att vara fattig, och ännu mindre eländig, utan tvärtom att förfoga över allt det som kan bidra till hennes välbefinnande, så att hon skall kunna höja sin själ i fullständig sinnesro till de högre medvetandeplanen. I det Absoluta, borde ekonomin användas på ett sådant sätt att det inte längre finnes fattiga och att varje person levde i goda materiella förhållanden, ty sådan är grunden för människans värdighet. Fattigdom är ingen ödets skickelse; den är inte heller effekten av ett gudomligt påbud. I regel är den resultatet av människors egoism. Vi hoppas alltså att den dag kommer då ekonomin grundas på delning och på att man tar det gemensamma bästa i betraktande. Jordens resurser är likväl inte outtömliga och kan inte delas i det oändliga, så därför är med all säkerhet barnbegränsning nödvändig, i synnerhet i de överbefolkade länderna.

Ifråga om vetenskapen så tror vi att den kommit fram till en synnerligen kritisk fas. Visserligen kan man inte förneka att den har avancerat mycket och att den har gjort det möjligt för mänskligheten att göra avsevärda framsteg. Utan den vore människan fortfarande i stenåldern. Men där som den

grekiska civilisationen hade utarbetat en kvalitativ uppfattning av den vetenskapliga forskningen, framkallade 1600-talet en verklig jordbävning genom att instifta den kvantitativa modellens överlägsenhet, vilket inte är utan likhet med ekonomins utveckling. Mekanismen, rationalismen, positivismen, etc., har gjort *medvetandet* och *materien* till två olika områden och har reducerat varje fenomen till ett väsen som är mätbart och saknar subjektivitet. *Sättet* har eliminerat *skälet*. Om det är ett faktum att forskningen företagen under de senaste decennierna har mynnat ut i betydelsefulla upptäckter, så tycks den finansiella insatsen ha premierats över resten. Och vi har nu uppnått den vetenskapliga materialismens höjdpunkt.

Vi har gjort oss till vetenskapens slavar, mer än vi har underställt den vår vilja. Enkla teknologiska svagheter kan idag utsätta de mest avancerade samhällen för fara, vilket bevisar att människan har skapat en obalans mellan det kvalitativa och det kvantitativa, men också mellan sig själv och det som hon skapat. De materialistiska målen som hon i våra dagar jagar tvärsigenom den vetenskapliga forskningen har till slut förvirrat hennes sinne. Parallellt har de avlägsnat henne från hennes själ och från det mest gudomliga i henne. Denna omåttliga rationalisering av vetenskapen är en reell fara som hotar mänskligheten på inte alltför lång och kanske till och med på kort sikt. Varje samhälle i vilket materien härskar över medvetandet utvecklar faktiskt det minst ädla i den mänskliga naturen. Därför dömer det sig själv till att försvinna för tidigt och under oftast tragiska omständigheter.

I viss utsträckning har vetenskapen blivit en religion, men en materialistisk religion, vilket är paradoxalt. Grundad på ett mekanistiskt närmande till universum, till naturen och till människan själv, äger den sin egen trosbekännelse "*Bara tro det som den ser*" och sin egen dogm "*Ingen sanning utom den*". Men vi lägger dock märke till att den forskning som den utför över sakernas *hur*, alltmer leder den till att fråga sig *varför*, så att den blir alltmer medveten om sina gränser och börjar i detta att närma sig mystiken. Vissa vetenskapsmän, fortfarande sällsynta, det är sant, har till och med kommit till att sätta Guds existens som postulat. Det är att notera att vetenskapen och mystiken var mycket förbundna under Antiken, till den grad att vetenskapsmännen var mystiker, och tvärtom. Det är just med återföreningen av dessa två kunskapsvägar som man måste arbeta under nästkom-

mande decennier.

Det har blivit nödvändigt att åter tänka frågan om vetandet. Vilken är, till exempel, den reella meningen med ett experiments reproducerbarhet? Ett påstående som inte bestyrks vid alla tillfällen är det nödvändigtvis falskt? Det tycks oss brådskande att fråga den på 1600-talet igångsatta rationella dualismen, ty det är i detta frångående som den verkliga kunskapen finns. Det faktum att inte kunna bevisa Guds existens är inte tillräckligt för att hävda att Gud inte existerar. Sanningen kan ha flera ansikten; att godta ett enda i rationalismens namn är en skymf mot förnuftet. Kan man för övrigt verkligen tala om rationell eller irrationell? Vetenskapen själv är den rationell, den som tror på slumpen? Det tycks oss faktiskt mycket mer irrationellt att tro på slumpen än att inte tro på den. I detta avseende måste vi säga att vårt broderskap alltid har motsatt sig det allmänna begreppet slump, som det betraktar som en enkel lösning och en resignation inför det reella. Vi ser i slumpen det som Albert Einstein sade om den, nämligen: *"Stigen som Gud tar när Han vill förbli anonym."*

Vetenskapens utveckling ställer även nya problem på de etiska och metafysiska planen. Om det är obestridligt att forskningen i genetik har möjliggjort att uträtta stora framsteg i behandlingen av tidigare obotliga sjukdomar, så har den också öppnat vägen för manipulationer möjliggörande att skapa mänskliga varelser genom kloning. Denna typ av avlande kan bara leda till en genetisk utarmning av den mänskliga arten och till en degenerering av den. Den förutsätter dessutom urvalskriterier oundvikligen stämplade av subjektivitet och presenterar följaktligen risker ifråga om rasförädling. Mångfaldigande genom kloning räknar dessutom bara med den fysiska och materiella delen av människan, utan att fästa sig vid varken sinne eller själ. Därför anser vi att denna genetiska manipulering kränker, inte bara hennes värdighet, men också hennes mentala, psykiska och andliga integritet. Vi skriver under på ordspråket *"Vetenskap utan samvete är inte annat än själens ruin"*. Beslagtagande av människan genom kloning har bara efterlämnat trista minnen i historien. Det förefaller oss alltså farligt att lämna fritt spelrum åt experimenterandet gällande fortplantningskloningen av människan i synnerhet, och levande varelser i allmänhet. Vi har samma farhågor apropå

manipulationerna rörande djurens och växternas genetiska arvegods.

Ifråga om teknologin konstaterar vi att även den är mitt uppe i en omvälvning. I alla tider har människan sökt tillverka verktyg och maskiner för att förbättra sina livsvillkor och bli effektivare i sitt arbete. I sin mest positiva aspekt hade denna önskan ursprungligen tre större mål: göra det möjligt att förverkliga saker som hon inte kunde göra genom att endast använda sina händer; bespara henne möda och trötthet; vinna tid. Man måste även notera att under århundraden, för att inte säga tusentals år, användes teknologin bara för att hjälpa människan i manuella arbeten och fysiska aktiviteter, medan den i våra dagar även assisterar henne på det intellektuella planet. För övrigt inskränkte den sig mycket länge till mekaniska metoder som krävde människans direkta inblandning och angrep inte eller bara föga miljön.

Teknologin är nu allestädes närvarande och utgör de moderna samhällenas hjärta, till den grad att den nästan blivit oundgänglig. Dess tillämpning är mångfaldig och den integrerar framdeles procedurer såväl mekaniska som elektriska, elektroniska, data, etc. Tyvärr har varje medalj sin baksida, och maskinerna har blivit en fara för människan själv. Medan de var idealistiskt ämnade att hjälpa henne och att bespara henne möda, så har de faktiskt kommit att ersätta henne. Dessutom kan man inte förneka att mekaniseringens progressiva utveckling har framkallat en viss avhumanisering av samhället, i den meningen att den avsevärt har reducerat mänskliga kontakter, vi menar fysiska och direkta kontakter. Till detta kommer alla formerna av förorening som industrialiseringen har alstrat på många områden.

Det av teknologin nu ställda problemet härrör från det faktum att den har utvecklats mycket snabbare än det mänskliga medvetandet. Därför tror vi också att det är angeläget att den markerar en brytning med den aktuella materialismen och blir en företrädare för humanism. Därför är det absolut nödvändigt att åter sätta människan i centrum för det sociala livet, något som, i enlighet med det vi sade apropå ekonomin, förutsätter att åter sätta maskinen i hennes tjänst. Ett sådant perspektiv kräver ett totalt ifrågasättande av de materialistiska värden som idag påverkar samhället. Detta för-

utsätter följaktligen att alla människor åter koncentrerar sig på sig själva och slutligen förstår att man måste privilegiera livskvaliteten och upphöra med denna vilda kapplöpning med tiden. Detta är emellertid bara möjligt om de åter lär sig att leva i harmoni, inte bara med Naturen, utan också med sig själva. Idealet vore att teknologin utvecklas på ett sådant sätt att den befriar människan från de besvärligaste uppgifterna allt medan den gör det möjligt för henne att harmoniskt utvecklas genom kontakter med andra.

Ifråga om de stora religionerna tror vi att de för närvarande manifesterar två motsatta rörelser: den ena centripetal, den andra centrifugal. Den första rörelsen – som vänder sig inåt – består av fundamentalistiska grupper inom kristendomen, judendomen, islam eller hinduismen, såväl inom andra religioner som söker sig tillbaka till sina rötter. Den andra rörelsen – som vänder sig utåt – visar sig genom att man överger religionernas trosbekännelser i allmänhet och deras dogmer i synnerhet. Individerna accepterar inte längre att hålla sig i periferin av ett trossystem, om det så är en så kallad *uppenbarad* religions. Hädanefter vill han placera sig i centrum av ett tankesystem härstammande från hans egen erfarenhet. Accepterandet av religiösa dogmer är i detta inte längre automatiskt. De troende har tillägnat sig en viss kritisk uppfattning gentemot religiösa frågor, och giltigheten av deras övertygelser motsvarar alltmer en egen-godkänning. Där som behovet av andlighet förr frambringade några stycken religioner med trädliknande form (den av ett träd väl rotat i sin socio-kulturella terräng, som de dessutom har bidragit till att berika), tar det idag formen av en sidoskott-struktur med många och skiftande buskar. Men Anden, blåser inte den dit den vill?

Det är för den skull som, vid sidan av eller i stället för de stora religionerna, likasinnade grupper, tanke-gemenskaper eller tanke-rörelser uppträder i våra dagar, inom vilka mera föreslagna än påtvingade doktriner tillåts genom en frivillig anslutning. Oberoende av den inneboende naturen hos dessa gemenskaper, dessa grupper eller dessa rörelser, ger deras mångfaldigande uttryck för en diversifiering av det andliga sökandet. Vi tror att, rent allmänt, beror denna diversifiering på det faktum att de stora religionerna, som vi respekterar som sådana, inte längre innehar monopol på tron. Om så är

fallet, beror det på att de allt mindre motsvarar människans frågor och tillfredsställer henne inte längre på det inre planet. Det är kanske också därför att de avviker från andlighet. Men andlighet, fastän oföränderlig i essens, söker ständigt att uttrycka sig genom medier som blir allt bättre anpassade till mänsklighetens utveckling.

De stora religionernas överlevnad är mer än någonsin beroende av deras förmåga att avstå från trosföreställningar och de mest dogmatiska positionerna som de anammat under århundradenas gång, såväl på det inre som på trossatsernas plan. För att de skall bestå, måste de absolut anpassa sig till samhället. Om de varken tar hänsyn till medvetandenas utveckling eller vetenskapliga framsteg, dömer de sig själva till att försvinna på mer eller mindre lång sikt, inte utan att framkalla ännu flera etnisk-sociala-religiösa konflikter. Men i själva verket antar vi att deras försvinnande är oundvikligt och att under inverkan av en världsomfattande utbredning av en djupare medvetenhet kommer de att ge upphov till en universell religion som skall integrera det bästa av det de hade att erbjuda mänskligheten för dess pånyttfödelse. Dessutom tror vi att önskan att *lära känna* de gudomliga lagarna, det vill säga de naturliga, universella och andliga lagarna, undantränger förr eller senare blotta behovet att tro på Gud. I detta förutsätter vi att tron en dag lämnar plats åt kunskapen.

Ifråga om moralen, i den mening som vi ger detta numera tvetydiga ord, tror vi att den förhånas mer och mer. För oss betyder den inte att blint lyda sociala, religiösa, politiska eller andra regler (för att inte säga dogmer). Det är emellertid på detta sätt som många av våra landsmän uppfattar moralen i våra dagar, och därför förkastas den. Vi anser snarare att den står i relation till respekten som varje individ borde visa sig själv, andra och miljön. Självrespekten består i att leva i enlighet med sina idéer och att inte tillåta sig beteenden som man fördömer hos andra. Respekten för andra består helt enkelt i att inte göra mot andra det som man inte vill att de gör mot oss, vilket alla lärda i det förflutna har lärt oss. Beträffande respekten för miljön, låt oss våga säga att den är självklar: respektera naturen och bevara den för kommande generationer. Sedd ur denna vinkel, innebär moralen en balans mel-

lan vars och ens rättigheter och skyldigheter, vilket ger den en humanistisk dimension som inte har något med moraliserande att göra.

Moral, i den mening vi just definierat, ställer upp problemet uppfostran. Denna förefaller oss vara i kris. De flesta föräldrar har gett upp på detta område eller har inte längre de önskvärda orienteringspunkterna för att uppfostra sina barn korrekt. Bland dem lastar många över problemen på lärarna för att tillfälligt lindra denna oförmåga. Men en lärares roll är den inte att framför allt undervisa, det vill säga att förmedla kunskaper? Uppfostran, vad beträffar den, består snarare i att inskräpa sociala och etiska värden. I detta delar vi Sokrates' idé, som i den såg *"konsten att väcka själens dygder"*, sådana som ödmjukhet, generositet, ärlighet, tolerans, välvilja, etc. Oberoende av andliga värderingar, tror vi att det är dessa dygder som föräldrarna, och vuxna överhuvudtaget, måste inskräpa i barnen. Naturligtvis förutsätter detta, om inte att de själva har förvärvat dem, så åtminstone att de är medvetna om nödvändigheten att förvärva dem.

Ni vet säkerligen att Rosenkorsfilosofer i det förflutna tillämpade materiell alkemi, vilken bestod i att omvandla oädla metaller, bland annat tenn och bly, till guld. Det som man ofta inte vet, det är att de också ägnade sig åt andlig alkemi. Vi, Rosenkorsmedlemmar i nutiden, ger förtur åt denna form av alkemi, då det är den som världen mer än någonsin är i behov av. Denna består, för varje mänsklig varelse, i att transmutera var och en av sina brister till motsatt egenskap, för att, just, förvärva de dygder som vi tidigare refererade till. Vi tror i själva verket att det är dessa dygder som gör den mänskliga värdigheten, ty människan är bara värd sin ställning om hon uttrycker dem genom det hon tänker, säger och gör. Det är tvivelsutan så att om alla individer, vilka religiösa trosåskådningar, politiska idéer eller andra tankar de än har, ansträngde sig att förvärva dem, så skulle världen bli bättre. Mänskligheten kan och måste alltså förnya sig, men för detta är det nödvändigt att varje mänsklig varelse förnyar sig själv, inklusive på det moraliska planet.

Ifråga om konsten tror vi att den under förflutna århundraden, och alldeles speciellt under de senaste decennierna, har följt en rörelse av intellektualise-

ring som har fört den mot allt större abstraktion. Denna process har delat konsten i två motsatta riktningar: en elitistisk konst och en folklig konst. Den elitistiska konsten är just den som uttrycks genom det abstrakta och vars begriplighet oftast bara är begränsad till dem som påstår sig vara eller som man kallar invigda. Genom en naturlig reaktion opponerar sig den folkliga konsten mot denna tendens genom att förstärka sitt sätt att tolka det konkreta, ibland på ett överdrivet figurativt sätt. Men hur paradoxalt detta än förefaller, så dyker den ena och den andra allt djupare in i materien, så sant som att ytterligheterna attraherar varandra. Det är på detta sätt som konsten har blivit strukturellt och ideologiskt materialistisk, i likhet med den mänskliga verksamhetens flesta områden. I våra dagar tolkar den mer egots puls-lag än själens strävanden, vilket vi beklagar.

Vi tror att den verkligt inspirerade konsten består i att på det mänskliga planet återge den Gudomliga Planens skönhet och renhet. I detta är buller inte musik; kludd är inte målning; stenkrossning är inte skulptur; att avrea-gera är inte dans. När de inte är modeyttringar, är det uttrycksmedel som tolkar ett sociologiskt budskap som det vore fel att strunta i. Man kan naturligtvis uppskatta dem, men vi tycker inte det passar att kalla dem *"konst-närliga"*. För att konsterna skall medverka i mänsklighetens förnyelse, tror vi att de måste hämta sin inspiration i naturliga, universella och andliga arke-typer, vilket förutsätter att konstnärerna "höjer sig" till dessa arketyper, hellre än att "sjunka" till de simplaste stereotyperna. Parallellt måste konsterna absolut ge sig hän åt en estetisk ändamålsenlighet. Dessa är för oss de två större villkoren att förena för att de verkligen skall bidra till medvetandenas höjning och bli det mänskliga uttrycket för den Kosmiska Harmonin.

Fråga om människans kontakter med sina medmänniskor tror vi att de är mer och mer egennyttiga och lämnar mindre och mindre plats för altruismen. Visst manifesterar sig ansatser till solidaritet, men det är oftast tillfälligtvis, vid katastrofer (översvämningar, stormar, jordbävningar, etc.). I vanliga fall är det *"var och en för sig"* som överväger i beteendena. Enligt oss, är denna höjning av individualismen här ännu en konsekvens av den överdrivna materialismen som för närvarande härjar i de moderna samhällena. Ensam-

heten som är en följd av detta måste förr eller senare till sist ända i önskan och behov av att återknyta kontakten med andra. Man kan för övrigt hoppas att denna ensamhet leder var och en till att söka sig mera inåt och att slutligen öppna sig för andligheten.

Generaliseringen av våldet tycks oss också mycket oroande. Visserligen har det alltid existerat, men det tar sig mer och mer uttryck i individuella beteenden. Ännu allvarligare är att det yttrar sig allt tidigare. I denna början av det tjugoförsta århundradet, dödar ett barn ett annat barn utan synlig sinnesförvirring. Till detta faktiskt förefintliga våld kommer ett uppdyktat våld som har invaderat biografdukarna och televisionen. Det första har ingivit det andra och det andra livnar det första, skapande en ond cirkel som det är hög tid att bryta. Om det i detta inte går att förneka att våldet har många orsaker (social misär, splittring av familjen, hämndbegär, maktbegär, känsla av orättvisa, etc.), så är dess mest utlösande faktor våldet självt. Med all tydlighet är denna våldskultur fördärlig och kan inte vara konstruktiv, så mycket mer som för första gången i den kända historien, mänskligheten har medlen att göra slut på sig själv i planetär skala.

De moderna tidernas paradox, vi konstaterar för övrigt att i kommunikationens era, kommunicerar individerna praktiskt taget inte längre. Medlemmarna i en och samma familj talar inte längre med varandra, helt upptagna som de är med att lyssna på radio, se på TV eller surfa på internet. Samma konstaterande gäller på ett mer allmänt plan: telekommunikationen tränger undan kommunikationen i egentlig mening. När den gör detta, installerar den människan i en stor ensamhet och förstärker individualismen som vi tidigare talat om. Må man förstå oss rätt: individualismen, i egenskap av naturlig rätt att leva på ett självständigt och ansvarsfullt sätt, verkar för oss absolut inte förkastlig, men väl tvärtom. Men att den blir ett levnadssätt grundat på förnekande av andra förefaller oss synnerligen allvarligt, ty det bidrar till upplösning av familjemiljön och det sociala nätet.

Hur motsägelsefullt detta än kan låta, så tror vi att den nuvarande bristen på kommunikation mellan våra landsmän delvis är följden av ett övermått av information. Det handlar naturligtvis inte om att ifrågasätta skyldigheten att

informera och rätten att informeras, ty båda är varje verklig demokratis stöttepelare. Men likväl förefaller det oss att informationen blivit både omåttlig och påträngande, till den grad att den genererar sin motsats: desinformation. Vi beklagar också att den framför allt fokuserar sig på det bekymmersamma i det mänskliga levnadsförhållandet och lämnar lika mycket plats för de negativa aspekterna av det mänskliga beteendet. De ger i bästa fall näring åt pessimismen, tristessen och hopplösheten; som värst misstanken, oenigheten och ovänskapen. Om det är berättigat att visa vad som bidrar till världens fulhet, så ligger det i allas intresse att avslöja det som utgör dess skönhet. Mer än någonsin behöver världen optimism, hopp och enhet.

Människans förståelse av människan skulle utgöra ett avsevärt framsteg, ännu radikalare än det vetenskapliga och teknologiska uppsving som skett under det tjugonde århundradet. Därför måste varje samhälle gynna direkta möten mellan sina medlemmar, men också öppna sig mot världen. I detta talar vi till försvar för ett mänskligt broderskap som gör varje individ till en världsmedborgare, vilket förutsätter att man sätter stopp för all diskriminering eller segregation på grund av ras, etnisk, social, religiös, politisk eller annan tillhörighet. Slutligen gäller det att verka för tillkommelsen av en Fredens Kultur, grundad på samordning och samarbete, något som Rosenkorsmedlemmar alltid ägnat sig åt. Då mänskligheten är *en* i essens, är dess lycka endast möjlig genom att man gynnar alla människors lycka, utan undantag.

Ifråga om människans kontakter med naturen tror vi att de aldrig varit lika dåliga på ett helhetsplan. Var och en kan konstatera att den mänskliga verksamheten har allt mer skadliga och försämrade verkningar på miljön. Det är emellertid tydligt att den mänskliga artens överlevnad är beroende av sin förmåga att ta hänsyn till den naturliga jämvikten. Civilisationens utveckling har genererat många faror till följd av biologiska manipulationer berörande livsmedelsindustrin, användning i stor skala av förorenande medel, illa kontrollerad anhopning av atomsopor, för att bara nämna några större risker. Att värna om naturen, och alltså rädda mänskligheten, har blivit en fråga som berör alla människor, medan det tidigare bara berörde specialisterna. Dess-

utom är det en fråga som nu rör hela världen. Detta är så mycket mer viktigt som att själva begreppet natur har förändrats och att människan har upptäckt hur hon är en del av den. Man kan idag inte längre tala om ”*Naturen i sig*”, då naturen blir vad människan vill att den skall vara.

Ett av den nuvarande epokens karakteristikon är den stora energiförbrukningen. Detta fenomen vore i sig inte oroande om det sköttes med intelligens. Men vi märker att de naturliga tillgångarna överexploateras och uttöms gradvis (kol, gas, olja). Dessutom visar vissa energikällor (kärnkraftverk) upp stora risker som det är mycket svårt att bemästra. Vi observerar också att trots nyligen gjorda försök att samråda, så är vissa faror, som gasutsläpp med växthuseffekt, ökenutbredning, skogsskövling, förorening av oceanerna, etc., inte föremål för adekvata åtgärder, i brist på tillräckligt stark vilja. Förutom att dessa angrepp på miljön får mänskligheten att löpa stora risker, så ger de uttryck för en stor brist på mognad, såväl på det individuella som kollektiva planet. Vad man än säger om detta, tror vi att de nuvarande klimatrubbningarna, med sin andel av stormar, översvämningar, etc., är en följd av de förstörelser som människorna alltsedan alltför lång tid tillfogat vår planet.

Uppenbarligen kommer ett annat stort problem inte att underlåta att ge sig tillkänna på ett avgörande sätt i framtiden: vattnet. Det är ett oundgängligt element för livets upprätthållande och utveckling. Under en form eller under en annan, är alla levande varelser i behov av det. Människan är inget undantag för denna naturlag, om inte annat så därför att hennes kropp innehåller 70% vatten. Men, tillgången till sötvatten är idag begränsad för ungefär en innevånare av sex på jordklotet, ett förhållande som riskerar att nå en på fyra inom ett halv-sekel, på grund av ökningen av världsbefolkningen och på grund av nedsmutsningen av floder och älvar. De mest ansedda specialisterna är idag ense om att ”det vita guldet” kommer att, mer än det ”svarta guldet”, stå på spel detta sekel, med alla de risker för konflikter som detta innebär. Att man globalt blir medveten om detta problem blir även nödvändigt.

Nedsmutsningen av luften innebär också stora faror för livet i allmänhet, och för den mänskliga arten i synnerhet. Industri, uppvärmning och transporter

medverkar till en degradering av dess kvalitet och förorenar luften, riskkälla för den allmänna hälsan. De urbana zonerna är de som berörs mest av detta fenomen, som alltså hotar att öka i mån av fortsatt växande urbanisering. På detta sätt utgör städernas stora tillväxt en icke försumbar fara för samhällenas jämvikt. Apropå deras ökning, anammar vi åsikten som Platon, som vi redan hänvisat till, uttalade på sin tid: *”Ända till den punkt då, förstorad, den bevarar sin enhet, kan staden utbreda sig, men inte där bortom.”* Det gigantiska kan inte gynna mänskligheten, i den mening som vi definierat det. Det medför nödvändigtvis slitningar inuti stora städer och genererar olust och osäkerhet.

Människans beteende mot djuren ingår också i hennes kontakter med naturen. Hon är skyldig att älska och att högakta dem. Alla ingår i livets kedja, så som den manifesterar sig på jorden, och alla är evolutionens ombud. På deras nivå, är även de uttrycksmedel för den Gudomliga Själen och ingår i den Gudomliga Planen. Vi går så långt att vi betraktar de mest utvecklade bland dem som människor i blivande. Av alla dessa orsaker finner vi förhållandena i vilka många av dem föds upp och slaktas ovärdiga. Beträffande vivisektion, så ser vi den som en barbarisk handling. Vi anser i stort sett att broderskapet skall innefatta alla varelser som livet har satt till världen. Därför delar vi dessa propåer som tillskrivs Pythagoras: *”Så länge som människorna fortsätter att utan medlidande förstöra de lägre rikenas levande varelser, så skall de varken uppleva hälsa eller fred. Så länge som de massakrerar djuren, kommer de att döda varandra. I själva verket, den som sår mord och pina kan inte skörda glädje och kärlek.”*

Ifråga om människans kontakter med universum tror vi att de baseras på beroendet av varandra. Människan, såsom ett jordens barn och jorden ett universums barn, är alltså ett universums barn. Atomerna som bildar den mänskliga kroppen härrör sålunda från naturen och återfinns på gränsen till kosmos, vilket får astro-fysikerna att säga att *”människan är ett stjärnornas barn”*. Men om människan står i tacksamhetsskuld till universum, så har också universum människan att tacka för mycket: inte dess existens,

förvisso, men sin anledning att existera. Vad vore i själva verket universum om människans ögon inte kunde kontempera det, om hennes medvetande inte kunde omsluta det, om hennes själ inte kunde reflektera över det? Universum och människan behöver i verkligheten varandra för att känna sig själv och även känna igen sig själv, vilket påminner om det berömda ordspråket: ”*Känn dig själv och du skall känna Universum och Gudarna.*”

Man får inte därur dra slutsatsen att vår uppfattning av skapelsen är antropocentrisk. Vi gör faktiskt inte människan till centrum för den Gudomliga Planen. Låt oss snarare säga att vi gör mänskligheten till centrum för våra omsorger. Enligt oss, är dess närvaro på jorden inte resultatet av slumpen eller av samverkande omständigheter. Den är konsekvensen av en avsikt med ursprung i denna Universella Intelligens som man allmänt kallar *Gud*. Men, om Gud, genom sin översinnlighet, är obegriplig och ogripbar, så är det inte samma sak för lagarna genom vilka Gud manifesterar sig i skapelsen. Som vi redan nämnt, har människan förmågan, om inte plikten, att studera dessa lagar och att tillämpa dem för sitt materiella och andliga välbefinnande. Vi tror till och med att det är i detta studium och denna tillämpning som, inte bara hennes existensberättigande, utan också hennes lycka ligger.

Människans kontakter med universum väcker också frågan om liv existerar någon annanstans än på jorden. Vi är övertygade om det. Eftersom universum omfattar ungefär hundra miljarder galaxer och varje galax ungefär hundra miljarder stjärnor, finns förmodligen tusentals solsystem jämförbara med vårt. Att följaktligen tro att vår planet ensam är bebodd förefaller oss mycket inskränkande och utgör en form av egocentrism. Bland de livsformer som befolkar andra världar, är vissa troligen mer utvecklade än dem som existerar på jorden; andra mindre. Men alla ingår i samma Gudomliga Plan och medverkar i den Kosmiska Evolutionen. Beträffande att veta om utomjordingar är i stånd att kontakta vår mänsklighet, så tror vi så är fallet, men gör inte detta till föremål för någon förväntan. Vi prioriterar andra saker. Men då denna kontakt sker, ty den kommer att ske, kommer det att bli en händelse utan motstycke. Människans historia skall då smälta in i det universella livets historia...

EPILOG

Käre läsare,

Detta är alltså vad vi önskar säga er genom detta Manifest. Kanske ser du det som alarmerande? På grund av själva vår filosofi, kan du emellertid vara försäkrad om att vi är både idealister och optimister, då vi har tillförsikt i människan och i hennes livsöde. När man ser på vad hon skapat, det nyttigaste och det vackraste inom områden som vetenskap, teknologi, arkitektur, konst, litteratur eller andra, och när man tänker på de ädlaste känslorna som hon kan förnimma och uttrycka, som förundran, medkänsla, kärlek, etc, då kan man inte betvivla att hon i sig äger någonting gudomligt och att hon kan höja sig för att göra det goda. I detta hänseende tror vi, med ännu en gång risken för att framträda som utopister, att människan har förmågan att göra jorden till en plats för fred, harmoni och broderskap. Detta hänger bara på henne.

Situationen i världen idag är inte desperat, men den är oroande. Det som oroar oss mest, det är inte så mycket mänsklighetens tillstånd som vår planets. Vi tror faktiskt att tiden inte är räknad för människans andliga utveckling, ty då hennes själ är odödlig, har hon på något sätt evigheten för att lyckas med denna utveckling. Däremot är jorden verkligen hotad på medellång sikt, åtminstone som livsrum för den mänskliga arten. Tiden är alltså räknad för den, och vi tror att dess bevarande verkligen står på spel under det tjugoförsta århundradet. Det är den som politiken, ekonomin, vetenskapen, teknologin och i stort sett alla områden av den mänskliga verksamheten måste ägna sig åt. Är det verkligen så svårt att förstå att mänskligheten bara kan finna lyckan genom att leva i harmoni med de naturliga lagarna och i utvidgad bemärkelse, med de gudomliga lagarna? Är det dessutom så oförnuftigt att medge att den har medlen att förädla sig i sitt eget intresse? Hur det än förhåller sig, om människorna framhärdar i den nuvarande materialismen, så kommer de mörkaste profetiorna att fullbordas och ingen kommer att skonas.

Var och ens politiska idéer, religiösa trosåskådningar, filosofiska övertygelser betyder föga. Tiderna är inte längre för splittring, under någon som helst form, men för förening: olikheternas förening i det allmänna godas tjänst. I

detta räknar vårt broderskap i sina led kristna, judar, muslimer, buddhister, hinduister, animister och även agnostiker. Det förenar även personer tillhörande alla sociala kategorier och representerande alla klassiska politiska riktningar. Män och kvinnor har där en ställning av total jämlikhet och varje medlem åtnjuter samma privilegier. Det är denna enhet i mångfalden som utgör styrkan hos vårt ideal och hos vår egregore. Att det är på detta vis beror på att den dygd som vi omhuldar mest är tolerans, det vill säga, just, rätten till olikheten. Detta gör oss inte till vise, ty visheten innefattar många andra dygder. Vi ser oss snarare som filosofer, det vill säga, bokstavligt, som *vishetsälskare*.

Innan vi förseglar detta *Positio* och sålunda ger det vårt broderskaps märke, önskar vi avsluta den med en åkallan som återger vad man skulle kunna kalla "*Rosenkors-Utopia*", i detta ords platonska mening. Vi vädjar till allas och vars och ens goda vilja, så att denna Utopia en dag blir en verklighet, för mänsklighetens bästa. Kanske att denna dag aldrig kommer, men om alla människor anstränger sig att tro på det och handlar därefter, då kan världen bara bli bättre...

ROSENKORS-UTOPIA

Alla människors Gud, allt livs Gud,

I mänskligheten drömmer vi om:

Politikerna som är djupt humanistiska och strävar att arbeta i det allmänna godas tjänst;

Ekonomerna som förvaltar staternas finanser med urskiljning och i allas intresse;

Vetenskaparna som är andligt inriktade och söker sin inspiration i Naturens Bok;

Konstnärerna som är inspirerade och uttrycker i sina verk den Gudomliga Planens skönhet och renhet;

Läkarna som besjålas av kärlek till sina medmänniskor och vårdar såväl själarne som kropparna;

Att det inte finns någon misär eller fattigdom längre, ty var och en har allt han behöver för att leva lycklig;

Att arbetet inte upplevs som ett tvång utan som en källa till utveckling och välbefinnande;

Att naturen betraktas som det vackraste av tempel och djuren som bröder på evolutionens stig;

Att det finns en världsregering formad av alla nationernas styrande och arbetande i hela mänsklighetens intresse;

Att andligheten är ett ideal och ett sätt att leva som har sin upprinnelse i en universell religion, mer grundad på kunskapen om de gudomliga lagarna än på tron på Gud;

Att de mänskliga relationerna grundas på kärlek, vänskap och broderskap, så att hela världen lever i fred och harmoni.

Så är det!

Förseglat den 20 mars 2001

Rosenkorsåret 3354

